

641220 รายการ ต้ม ตะลุ่ม ต้ม มั่ง ครั้งที่ 21 ตอบปัญหาให้พ้นความสุขคือความโง่
<https://www.boonniyom.net/51205.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

https://docs.google.com/document/d/1oR6rb-diy0fdWS0cc7uOWklgvN5OJR_x9_3Tw45MaAlc/edit?usp=sharing

ดาวโหลดเสียงที่

https://drive.google.com/file/d/1jiwVFeZ2LvmGX_Wf5CFyMtScf6vqta_1/view?usp=sharing

และดูวิดีโอได้ที่ <https://fb.watch/a0bxrcSIZ6/>

และ <https://youtu.be/aaWm-nvxLpc>

สู่แดนธรรม...วันนี้วันจันทร์ที่ 20 ธันวาคม 2564 ที่บรรราชธานีอโศก วันนี้มีเด็กนร.มา
 นั่งฟังด้วย มาฟัง สัมมาทิฏฐิ เพื่อให้เป็นกำลังแยกแยะอะไรเป็นมิฉะอะไรเป็นสัมมา เป็นการ
 ศึกษา มรรคมรรค 8 มีผลผลิตการงานที่ดี เช่นที่บนโต๊ะรายการพอท่าน

สื่อธรรมะพอครู ตอน พลังงานบุญที่สัมมาทิฏฐิเป็นเช่นไร

พอครูว่า... อาตมาก็ไม่รู้ว่าจะไร เขาก็บอกว่า มันพราว มันจาวมะพราว มีสารพัดที่เราจะ
 รู้จัก พืชพันธุ์ธัญญาหาร ซึ่งเราได้สร้างมาอาศัยให้แกदनยังชีพไป อุดมสมบูรณ์ไม่ขาดแคลน
 ไม่กลัวจน เพราะว่า ข้าวมีกิน ดินมีเดิน ตะวันมีส่อง ฟีน้องมีเสรี เห็ดมีเก็บ ป่วยเจ็บมีคน
 รักษา ชีหามีคนช่วยกวาด ผ้าขาดมีคนช่วยขน บุญก็ต้องศึกษาดีๆถึงจะเข้าใจเรื่องบุญได้
 อย่างสำคัญถูกต้องสัมมาทิฏฐิ

เพราะว่าบุญเป็นภาษาของโลกุตระธรรม ไม่ใช่ภาษาโลกียะเท่านั้น ซึ่งทุกวันนี้ศาสนา
 พุทธมันเสื่อมมาก เข้าใจคำว่าบุญผิดไปไกลลิบ เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่สามารถพัฒนาจิต
 วิญญานให้เกิดมานเกิดบุญ แล้วก็หมดบุญ เพราะว่าเมื่อกิเลสหมด บุญก็หมดไปด้วย บุญ
 มีหน้าที่ชำระกิเลสเท่านั้น ชำระกิเลสหมดบาปหมดอกุศล บุญก็หมด พระบาลีมีเกณฑ์ยืนยัน
 ไว้ว่า ปุญญปาปปริกชีโณ แปลว่าหมดบุญหมดบาป

พระอรหันต์ทุกคนเป็นคนไม่มีบุญได้มีกุศล แล้วไม่สันโดษในกุศลด้วย แม้แต่
 พระพุทธเจ้าท่านตรัสชัดเจนว่า ท่านไม่สันโดษในกุศล แต่ท่านก็ตรัสว่าท่านเป็นคนไม่มีบุญ
 ไม่มีบาปแล้ว มียืนยันเลย ในพระไตรปิฎกก็มีคำตรัสยืนยัน ในพระสูตรอะไรที่ท่านเล่าประวัติ
 ของท่าน เล่ม 32 ข้อ 392 ท่านก็ตรัสยืนยันว่า บัดนี้เราเป็นผู้สิ้นบาปและบุญ ปุญญปาปปริก
 ชีโณ เป็นผู้ไม่มีอาสวะ ผู้หมดอาสวะแล้ว เป็นผู้สิ้นบุญสิ้นบาปทั้งนั้น

เป็นความรู้ที่คนสมัยนี้เข้าใจไม่ได้ เข้าใจกรอน ผิดเพี้ยนไป อยากได้บุญ ซึ่งบุญไม่ใช่
 สิ่งที่น่าอยากได้เลย มันเป็นอาวุธสำหรับประหารกิเลส เพราะฉะนั้นผู้ที่ยังอยากได้บุญอยู่ก็คือ
 ผู้ยังมีกิเลส จะไปอยากได้มาทำไม ก็ทำให้บุญหมดไป ใ้บุญให้เป็น ศึกษาจิตวิญญาน ให้
 จิตวิญญานสร้างมาน สร้างบุญให้ถูกต้อง เมื่อมานมีบุญถูกต้อง พลังงานมานคือพลังงาน
 ไฟ เรียกด้วยภาษาไทยว่าไฟเป็น อุณหธาตุ ที่จะมีพลังงานไฟที่มีอำนาจ มีฤทธิ์แรงกว่าไฟ
 ราคะ โทสะ โมหะ

ราคะ โทสะ โมหะ ก็เป็นพลังงานในจิต ซึ่งพลังงานบุญหรือพลังงานฉาน ก็เป็นพลังงานที่มีฤทธิ์เหนือกว่าไฟราคะ ไฟโทสะ ไฟโมหะ นี่ก็เป็นสัจจะที่ เดี่ยวนี้ก็ผัดเพี้ยนไป เข้าใจบุญว่าเป็นกุศล ศาสนาพุทธก็เลยไม่มีมรรคผลอะไร เข้าใจบุญไม่ได้ ทำแต่กุศล เป็นโลกียะ บุญที่เป็นพลังงานของปรมาต্মหรือเป็น ฉานที่เป็นปรมาต্ম ฉานโลกุตระ เป็นฉานของศาสนาพุทธเขาก็ไม่รู้ ซึ่งฉานวิสัย เป็น อจินไตย ที่ชาวเดียรถีย์ ชาวเทวนิยมเข้าใจไม่ได้ ว่า ฉานจริงๆแล้วเป็นอย่างไร ฉาน ก็ไปนั่งหลับตาเอาเป็นต้น ซึ่งมันไม่มีทางเลย ฉานก็นั่งหลับตาเอาแล้วจะเกิด ฉาน เด็กๆฟังหลวงปู่บอกอันนี้เอาไว้ ศาสนาพุทธ เข้าใจผิดก็นั่งหลับตาแล้วจะเกิดฉาน เกิดสมาธิ สมาธิก็เกิดอย่างเดียรถีย์ เป็นฉานแบบคนนอกพุทธ ไม่ใช่คนพุทธ ศึกษาให้ดีถ้าไม่ถูกต้องเป็นสัมมาทิฐิ มันก็จะไปเป็นทิศทางที่ผิดได้มรรคผลที่ผิดก็ผิดไปไกลลิบเลย 2,500 กว่าปีแล้ว หลวงปู่มา กอบกู้เอาโลกุตระธรรมคืนมา ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ

SMS วันที่ 17-19 ธ.ค. 2564

สื่อธรรมะพ่อครู ตอน ผู้จะประกาศตนเป็นพระอรหันต์มีข้อระวังอย่างไร

_สติพล จนพัฒนา : **ผมคนหนึ่งเชื่อว่าอาจารย์หมอเขียวเป็นพระอรหันต์แล้ว เพราะท่านเคยพูดว่าท่านเป็นพระอรหันต์โพธิสัตว์ระดับที่ 5 คืออนุโพธิสัตว์.

พ่อครูว่า...คนที่พูดว่าตัวเองเป็นอรหันต์ เป็นคนที่ถ้าเผื่อว่าตัวเองไม่เป็นจริงนี้ ชวย ที่บอกออกไปว่าตนเองเป็นพระอรหันต์ เพราะตนเองต้องระมัดระวังตนเองอย่างหนักเลย จะต้องรู้ว่าพระอรหันต์มันไม่ใช่คนธรรมดา เป็นคนไม่มีกิเลส เพราะฉะนั้นจะไปปล่อยไก่ ทำให้กิเลสทะเผลอทะเผลอออกมา ไม่ว่ากาม ไม่ว่าพยาบาท ไม่ว่ากิเลสระดับไหนก็แล้วแต่ ขยายขึ้นหน้าตัวเองอย่างสำคัญ

เพราะฉะนั้นคนที่จะประกาศว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์ เป็นอาริยะระดับสูงๆ จนกระทั่งถึงอรหันต์ โอโห ผู้ประกาศนั้น ต้องเห็นว่าประกาศแล้วตนเองก็ไม่หน้าแตก ไม่ขยายขึ้นหน้า ตนเองก็จะรักษา ความเป็นอรหันต์ ความเป็นคนไม่มีกิเลสในจิตจริงๆ ราคะ โทสะ โมหะ มันไม่มี ไม่แสดงตัว ไม่ออกอาการให้คนอื่นเขาเห็นเขาจับอาการได้

ถ้าเกิดว่าเราไม่จริง มันก็ ออกโผล่ออกมา หรือดีไม่ดี อัดอันเอาไว้มากๆก็ระเบิดตม หน้าแตก หมอไม่รับเย็บเลย ซึ่งมันไม่ใช่เรื่องดีหรอก คนที่จะประกาศตัวเอง เป็นพระอรหันต์ เป็นพระอริยะ ไม่ใช่เรื่องน่าประกาศอะไรง่าย ๆ

เพราะฉะนั้นผู้ที่ประกาศต้องเข้าใจและเชื่อมั่น ว่า ประกาศออกไปแล้วมีประโยชน์ ไม่ใช่ประกาศด้วยจิตอยากโอ้อวดอยากอวด พระอรหันต์จะไม่มีการอวดโอ้อวดอยากอวด ผู้ที่จะประกาศตนเองว่าเป็นพระอรหันต์ จะต้องเชื่อมั่นว่าตัวเอง ต้องไม่แคดแลด(โผล่) กาม มีปฏิฆะแคดแลดออกมา (ทะเล็ดรอดออกมา) เหมือนคนภาคใต้ ภาคกลาง พยายามพูดภาคอีสาน พูดภาคกลางไปๆมาๆ เดี่ยวสำเนียงภาษาอีสานแคดแลดออกมา ประเดี๋ยวสำเนียงภาษาใต้แคดแลดออกมา จะเป็นอีสานโผล่มา มันจะขัดเลย

สู่แดนธรรม... ถ้าเกิดว่ามันจำเป็น ถ้าจะปรับการรับรองตนเองกลางๆ รับว่าเป็นโพธิสัตว์ พ่อท่านจะให้ทัศนคติว่าอย่างไรครับ

พ่อครูว่า... คือคำว่าโพธิสัตว์ คำว่าอรหันต์ ในประเทศไทย ผู้รู้ในประเทศไทย ยังเข้าใจไม่ได้ เข้าใจแต่ว่าโพธิสัตว์คือผู้ที่ไม่ใช่อาริยะ โพธิสัตว์คือผู้ปรารถนาจะเป็นพระพุทธเจ้า ตั้ง

จัดตั้งปณิธานว่าจะเป็นพระพุทธเจ้า แต่ยังไม่เป็นอาริยะชั้นโสดาบัน สกิทาคามี อะไรเลย ถือว่าเป็นสัตว์ใต้ต้นโพธิ์ ซึ่งเขาเข้าใจผิด

พระโพธิสัตว์นั้นคือผู้ที่มีภูมิพระโพธิสัตว์จึงจะเป็นโพธิสัตว์ สัตว์ใต้ต้นโพธิ์จะเป็นโพธิสัตว์ได้อย่างไร ที่นี้ภาษาพญานะก็แปล โพธิสัตว์ว่าคือผู้ที่มีภูมิตรัสรู้ ตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป เป็นโพธิสัตว์ระดับ 1 อย่างหมอเขียวบอกว่า เป็นโพธิสัตว์ระดับ 5 ก็เท่ากับเป็นโพธิสัตว์ระดับ โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ เป็นโพธิสัตว์ที่จะพากเพียรเป็นพระพุทธเจ้าต่อไปก็เป็นระดับที่ 5 ระดับที่ 6 อนิยตโพธิสัตว์ ระดับที่ 7 นิยตโพธิสัตว์ เทียงแท้ที่จะไปเป็นพระพุทธเจ้า จากนั้นก็ขึ้นไปมหาโพธิสัตว์ ระดับที่ 8 ระดับที่ 9 ก็เป็นพระพุทธเจ้า

ก็มีลำดับอยู่อย่างนี้อธิบายมา ตลอดเวลา ซึ่งไม่มีใครอธิบายอย่างที่อาตมาอธิบาย เพราะเขาไม่มีภูมिरดับนั้น โดยเฉพาะประเทศไทยเป็นเถรวาท จริงๆแล้วก็ไม่ใช่เถรวาทแท้หรอก เข้าใจคำว่า เถรวาทก็ไม่ค่อยถูก

จริงๆแล้วคำว่าเถรวาทะ คือ ในพระไตรปิฎกมีเถรวาทะ มีคำพูดของพระเถระในรุ่นเดียวกันที่เกิดในยุคพระพุทธเจ้าพูดไว้ มีวาทะ มีคำพูดคำกล่าว เช่น พระสารีบุตร พระกัสสปะ พระอานนท์ พระโมคคัลลานะ เป็นต้น พูดแล้วบันทึกไว้ในพระไตรปิฎกเอาไว้ คำต่างๆเป็นคำของเถระ ไม่ใช่คำของพระพุทธเจ้า แต่เป็นคำของพระเถระรุ่นเดียวกันกับที่ได้รับมาจากพระโอรสจากพระพุทธเจ้าในรุ่นเดียวกันมา แล้วก็มาพูดไว้บันทึกไว้ในพระไตรปิฎก นั่นคือเถรวาทะ

ที่นี้ เมืองไทยถือว่าเป็นเถรวาทะ เรียนรู้ตามคำสอนของพระเถระในรุ่นของพระพุทธเจ้าที่พูดไว้บันทึกไว้มา ซึ่งก็คือในพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐนี้แหละ ไม่ได้มีคำพูดของ ผู้ที่เป็นอรรถกถาจารย์ อาจารย์วาท รุ่นหลังจากพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ ในพระไตรปิฎกเป็นพระ เถรวาทะ กับ คำสอนจากพระโอรสจริงๆที่รวบรวมเอาไว้

ที่นี้มีบางคนชักมักใหญ่ใฝ่สูง ไม่เอาคำสอนของพระเถระอยู่ในพระไตรปิฎก คัดออกหมด เอาแต่พุทธวจน มีผู้ที่มักใหญ่ใฝ่สูงอย่างนั้น ก็เอาเถรวาทะให้มันได้ก่อนเถอะ พระเถระที่ขยายความให้ได้เข้าใจยิ่งขึ้นกว่าก็ลบหลู่พระเถระอีก ก็ยิ่งใหญ่ไป จะเป็นผู้ที่มีภูมิสูงจะเอาแต่ของพระพุทธเจ้าก็แล้วแต่

นัยยะต่างๆนี้ อย่างอาตมา มาประกาศตนเองว่าเป็นพระโพธิสัตว์ระดับ 7 ซึ่งอาตมาไม่ได้พูดพล่อย พูดเล่นๆ พูดอย่างมีความรู้และก็มีความจริง ที่เป็นจริงออกมาเป็นคำจริงทั้งนั้นที่พูดออกมา พูดไม่จริงมันก็บาปแล้ว อาตมาเป็นโพธิสัตว์ระดับ 7 จะพูดจา ไม่รู้จักบาปไม่รู้จักบุญก็แย่แล้ว

อาตมาเป็นคนหมดบุญแล้วด้วยไม่มีบุญ อาตมาเป็นคนบาปก็ไม่มีแล้ว อกุศลไม่มีแล้ว แต่คนไม่เข้าใจเป็นนัยยะที่ละเอียดลึกซึ้ง มีแต่กุศล

พระอรหันต์จะเป็นผู้ที่มี สัพพปาปสอกรณัง(ไม่ทำบาปทั้งปวง) กุสลอุปสัมปทา(ทำกุศลให้ถึงพร้อม) สจิตตปริโยทปนัง(ชำระจิตของตนให้ผ่องแผ้วจากกิเลส) ตามที่พระพุทธเจ้าสอนพระอรหันต์รุ่นแรกไว้ ว่าพวกคุณทั้งหลายเป็นผู้ที่ไม่ทำแล้วในเรื่องที่เป็นบาป กรรมที่เกิดขึ้นจึงมีแต่กุศล เพราะว่าได้ทำจิตที่สะอาดบริสุทธิ์ไม่ต้องมีบุญมีบาปอีกแล้ว ซึ่งเขาก็เข้าใจเรื่องนี้ไม่ได้ไปแปล สัพพปาปสอกรณังว่า ไม่ทำชั่ว แล้วทำแต่ดี ทำจิตให้สะอาดผ่องใส ซึ่งมันไม่ใช่

โอวาทปาติโมกข์ 3 เป็นเรื่องของพระอรหันต์ ซึ่งเดี๋ยวนี้ความเข้าใจที่แยกไม่ออกว่า ผู้หมกมุ่นหมกมุ่น หมดดีหมดชั่ว เป็นผู้ที่ไม่ทำชั่วอย่างเด็ดขาดเลย ทำแต่ดี มีแต่กรรมที่ดีอย่างเดียว ไม่มีอกุศลเจตนาที่จะเป็นบาป ไม่มีในพระอรหันต์ขึ้นไป เป็นต้น

พูดถึงคนบอกว่าประกาศว่าหมอเขียวประกาศอรหันต์ ก็ดีสิ หมอเขียว จะได้ระมัดระวังไม่จั่นตัวเองจะหน้าแตกเอง ก็มันไม่ใช่เรื่องสามัญ ยิ่ง อาตมาประกาศตนเองเป็นโพธิสัตว์ระดับ 7 เกินกว่าพระอรหันต์ไปมากแล้ว ประกาศไปนั้นมันดีที่ไหนกัน มันต้องระมัดระวังจะตายจะเป็น ทำเป็นเล่นไปเถอะ ไม่อย่างนั้นก็ยิ่งเน่าใหญ่เลย คนที่รู้เขารู้เรา นึกว่าคนอื่นเขาไม่มีปัญญาหรือ คนอื่นเขามีปัญญาปัญญาไหวพริบ นึกว่าคนอื่นเขาโง่เง่ากว่าทั้งนั้นจะหลอกเขาได้หลอกเขาดี แล้วจะหลอกคนไปทำไม พูดความจริงสิ เอาความจริง จะเอาความหลอกมาให้เป็นกรรมเป็นวิบากบาปทำไม ผู้ที่รู้แล้วนั้นไม่ทำหรอก

อาตมาไม่ทำ แม้บางที คนไม่เข้าใจ อาตมา มีภาษาไปดำเนิน ไปว่าอันโน้นอันนี้ไป วิจารณ์อย่างนั้นอย่างนี้ ก็หาว่าอาตมาพูดเป็นอุปมาโวหาร เป็นภาษาที่ไปทำร้ายทำลายคนอื่น มันไม่ใช่ อาตมามีแต่ อุปมาโวหาร มีแต่คำพูดที่ไม่มีหวังร้าย ไม่ได้มีความร้ายความเลวอะไร มีแต่ความปรารถนาดีที่จะวิพากษ์วิจารณ์ จะดำเนินดีเยี่ยม ถึงขั้นจะใช้คำว่าบริภาษ หรือ คำด่า อยากจะแปลคำพูดของอาตมาเป็นคำด่าก็แล้วแต่ ซึ่งอาตมาก็ไม่ได้ใช้คำหยาบคาย ซึ่งคำด่านั้นจะต้องเป็นคำหยาบคาย คำไม่ถูกต้อง ซึ่งเรียกว่าคำด่า คำด่าคือคำไม่ถูกต้อง เป็นคำที่เกิดจากอกุศลจิต โกรธบ้าง ราคะหรือโลภแรงบ้าง เป็นคำที่ผิดเพี้ยนไปจากความจริงนี่คือคำด่า

อาตมาไม่เคยด่าใคร แต่ดำเนินแน่นอน ดำเนินเก่งด้วย ดำเนินแรงด้วย แต่ไม่ได้บริภาษ ไม่ได้ด่า นิคฺคณฺเห นิคฺคหารหํ ปคฺคณฺเห ปคฺคหารหํ ควรชมคนที่ควรชม ยกย่องคนที่ควรยกย่อง ไม่ได้พูดแก้ตัวนะ ต้องฟังธรรมให้เป็น แล้วจะเข้าใจ

ในสังคมโลกนี้ใครจะประกาศตนเองว่าเป็นพระอรหันต์ ก็ประกาศให้ดี ระวังให้ดี ไม่จั่นขายหน้า อย่างเช่น มหาบัวอย่างนี้ ประกาศว่า ซึ่งไม่กล้าประกาศว่าตนเองเป็นพระอรหันต์ แต่ประกาศว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย เลี่ยงไปโน่น ไม่กล้าพูดตรงๆว่าอรหันต์ แต่ให้คนเข้าใจเป็นคำที่ฟังแล้วเป็นไวพจน์ ให้คนเข้าใจว่ามันก็เป็นอรหันต์นั่นแหละ โดยที่ตนเอง ขายหน้าอยู่ แม้แต่คำว่าเสพติด เสพติด ในรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสเท่านั้น กินหมากพลู เสพในรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส ก็ไม่รู้ก็เสพติดจนตาย แค่นี้ก็ยังไม่รู้ มันเป็นเรื่องเสพติดที่หยาบขั้นต้น ขั้นอบายมุขแท้ๆ ก็ยังไม่ได้

ที่อาตมา ต้องพูดเพื่อให้เกิดการศึกษาให้รู้ว่สิ่งเสพติดคืออะไร ศิลข้อที่ 1 เรื่องของสัตว์ ผู้ที่รู้เรื่องสัตว์แล้วจะรู้จักวิบาก หวังประโยชน์เพื่อสัตว์ทั้งปวงอยู่ แล้วจะเข้าใจว่าสัตว์คือเพื่อนเกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นจะไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับ ในวิถีของการดำเนินชีวิตใดๆ แม้ที่สุดเราจะยังชีวิต เราก็ก็น่าไปเกี่ยวข้องกับสัตว์เอามาเป็นอาหารให้ตนเองกิน คนมีปัญญารู้เรื่องสัตว์ อย่างนั้น

มันเป็นทุจริตกรรม มันเป็นวิบากกรรม ถึงขั้นอย่าว่าแต่ไปฆ่าเอามากินเลย มันจะมีปัญญา ที่รู้เลย รู้ว่าวิบากบาปคืออะไร ที่อาตมายกใน ขัณสูตร 5 ข้อ เป็นวิบากบาป ไม่ใช่บุญเป็นอันมากเลย 5 ข้อ อธิบายกันเท่าไร คนก็ยังไม่รู้ความสุข ประณีต ละเอียด ของคำสอน พระพุทธเจ้าอันนี้ไม่ได้ ก็ชอบอ้างกันนะว่าพระพุทธเจ้าให้บริสุทธิ์โดยส่วน 3 และบริสุทธิ์โดยส่วน 3 นั้นลึกซึ้งแค่ไหน ซึ่งเขาไปแปลเพี้ยนไปว่า เขาฆ่าเฉพาะผู้นั้น ชื่อนั้น เท่านั้นกินไม่ได้

ที่จริงไม่ได้หมายความว่าถึงอย่างนั้น แต่หมายความว่า สัตว์ใดหรือตัวใดที่ตายด้วยคน เจตนาฆ่า เจตนาพระพุทธเจ้าแยกราชละเอียดยัง 5 ชั้น

เจตนาข้อที่ 1 แม้แต่เริ่มต้น มีชื่อ กล่าวชื่อสัตว์ตัวใดตัวหนึ่ง ไก่ หมู ไปเอามา บางทีหมาเขาก็กิน พอเจตนาที่จะไปจับสัตว์มา กล่าวชื่อนั้นสัตว์นั้นให้ไปจับมา คนที่มีปฏิภาณรู้ว่า ไก่ตัวนี้ ปลาตัวนี้ ไม่ต่อไปว่า นำเอามาต้ม นำเอามาย่าง นำเอามาปิ้ง ไม่พูดต่อ แต่กล่าวชื่อสัตว์เท่านั้น เจาะจง อุทิสสะ หรือเจตนามุ่งหมาย นำชื่อสัตว์ตัวนั้นมากล่าวแค่นี้ก็เป็นบาปเป็นอันมากไม่ใช่บุญเลย

ยังมีเจตนามากขึ้นสูงขึ้นเป็นข้อที่ 2 ให้เขาไปจับมันมา ผูกคอมา ลากมันมา สัตว์มันก็มีทุกขเวทนา มันก็บาปหนักมากยิ่งขึ้นอีก เป็นบาปของผู้ทำ ไม่พอ

ชั้นที่ 3 จงฆ่ามันเลย สัตว์ตัวนี้ ตรงนี้ก็ปฏิเสธไม่ออกแล้วทั้งกายกรรมวจีกรรมมโนกรรมครบเลย ฆ่า

ชั้นที่ 4 สัตว์นั้นแม้กำลังถูกฆ่าย่อมเสวยทุกข์โทมนัส ขณะที่สัตว์มันถูกฆ่าอยู่นั้นมันเป็นทุกข์ มันก็เกิดทุกข์เท่าไรหรือบาปก็เกิดเท่านั้นให้แก่ผู้ที่ไปสั่งฆ่าและผู้กำลังฆ่า ร่วมกันทำบาปด้วยกัน ทั้งผู้สั่งฆ่า ทั้งผู้ลงมือฆ่า บาป เป็นอย่างข้อที่ 4 หนักขึ้นไปอีก

อย่างข้อที่ 5 ยิ่งหนักใหญ่ หนักกว่าชั้น 1 2 3 4 คือ ผู้ที่มีเจตนา มีความมุ่งหมายจะเอาเนื้อสัตว์ที่ตนเองฆ่าแล้วก็ทำเป็น ขาตถิโยภชนา หมายความว่า ทำเป็นอาหาร อย่างประณีตเลย มาต้มยำ มาแกง อย่างดีเป็นผัดอย่างดี ปิ้งอย่างดี ย่างอย่างดีก็แล้วแต่ ทำอย่างชนิดใช้เซฟชั้น 1 เลย

ทำเสร็จแล้วก็เอาไปถวายทั้งภิกษุที่เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า หรือเอาไปถวายพระพุทธเจ้า เพื่อจะให้ยินดีด้วยเนื้อสัตว์นั้น ซึ่งเป็นการไม่สมควรจะเอาเนื้อสัตว์ไปยั่ว ไปยัดยึดให้แก่ภิกษุ เอาละพระพุทธเจ้าไม่อยู่ไม่มี ก็เอาไปยั่วแหย่สาวก ให้ท่านยินดี ย่อมประสบบาปเป็นอันมากไม่ใช่บุญเลย เพราะเป็นสิ่งที่ อักปปียะ เป็นการไม่สมควรที่จะทำอย่างนี้อย่างยิ่งเลย เป็น อักปปียะ

แต่คำว่า อักปปียะ มันก็เป็นเรื่องไม่สมควรที่จะเอาอาหารเนื้อสัตว์ไปถวายสาวกพระพุทธเจ้าหรือพระพุทธเจ้า มันไม่สมควร เป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง อักปปียะ

อย่าว่าแต่ฆ่าสัตว์เลย เนื้อสัตว์ ที่คุณเอาไปปรุงแต่งเป็นอาหารเนื้อสัตว์ชั้นดี เอามาถวายสงฆ์ภิกษุสาวกของพระพุทธเจ้าก็ไม่สมควรแล้ว อักปปียะ แล้วยังจะไปกินเข้าไปอีก ยิ่งไกลไม่รู้ก็โยชน เห็นไหม นี่คือรายละเอียดที่อาตมาพยายามอธิบายสู่ฟัง ถ้าไม่เข้าใจอย่างนี้ก็ไปกันใหญ่

เพราะเรื่องของวิบากกรรมของมนุษยชาติกับสัตว์ทั้งหลายแหล่ มันเป็นเรื่องที่เนื่องกันมาไม่รู้ตั้งเท่าไรต่อเท่าไร ซึ่งไม่สมควรที่จะต้องไปทำวิบากพวกนี้

เพราะ สัตว์คนไม่ใช่สัตว์กินเนื้อ สัตว์คนเป็นสัตว์กินพืช คนนี้เป็นสัตว์กินพืช มีลำไส้ที่ยาว ซึ่งลำไส้ของสัตว์กินเนื้อมันสั้น เล็บก็เป็นเล็บแบบเล็บฉีกเหมือนเล็บ เหมือนม้าเหมือนช้าง ไม่ใช่เล็บแบบเหยี่ยว เล็บหมา เล็บเสือ เล็บสิงห์ ไม่ใช่เป็น claw

แล้วสัตว์กินพืชจะกินน้ำแบบดูดน้ำกิน ส่วนสัตว์ที่เป็นสัตว์กินเนื้อสัตว์กินน้ำจะเลียเอา แต่สัตว์ที่กินพืชกินน้ำจะกินแบบดูดน้ำกินเอา มีอีกหลายมุม เช่น น้ำย่อยในลำไส้ของสัตว์

แต่ที่สำคัญพระพุทธเจ้าท่านมุ่งหมายถึงวิบาก ซึ่งมันโอโห เจาะคนด้วยกัน

เรื่องสัตว์ที่มันเกิดมาทุกตัว มันเป็นเรื่องวิบากของมัน ปลอ่ยให้มันอยู่ไปตามยถากรรมของมัน คุณไม่ต้องไปเกาะเกี่ยวกับมัน ไปเอามันมารักมาชัง ไปเอามันมาฆ่าแกง หรือไปรักมัน

อย่างดุดัน จนน้องประคบประหงมเป็นลูกเต้า เลี้ยงดูอบอุ่นยิ่งกว่าลูกจริงๆอะไรอย่างนี้ มันเกินไป มันเป็นการสร้างวิบากให้แก่ตนเอง ซึ่งเขาไม่เข้าใจในเรื่องกรรมวิบากนี้ ก็เลยนำสงสาร

นิมนต์พ่อครูจิบน้ำ

สู่แดนธรรม... ธรรมชาติสร้างสัตว์มา สัตว์ที่แข็งแรงกว่าก็จะอยู่ได้ยืดยอดกว่าสัตว์ที่อ่อนแอกว่า เขาว่ากันแบบนี้ เอาทฤษฎีของชาร์ลดาร์วินมา เพื่อให้ตนเองไม่ต้องนับถือศาสนาอะไร จนกระทั่งทุกวันนี้ลัทธิไม่ยากเชื่อคุณงามความดีก็จะอ้างความเท่าเทียมกัน

พ่อครูว่า... เรื่องอรหันต์เรื่องโพธิสัตว์เป็นเรื่องที่ไม่ใช่ความรู้สามัญที่จะรู้กันได้ง่ายๆ อาตมาพูดไปนี่คงจะรู้ว่ามันเป็นเรื่องคู่กัน อรหันต์กับโพธิสัตว์

เกิดนิกายหินยานกับมหายาน หินยานจะเรียนเฉพาะอรหันต์ ส่วนมหายานเด่นโพธิสัตว์มากกว่าอรหันต์ เถรวาทก็นับถืออรหันต์ โพธิสัตว์ไม่รู้เรื่อง อยู่ในวงแคบแต่อรหันต์เท่านั้น

ที่จริงแล้วความรู้ทั้งสองอย่างเป็นธรรมชาติ อรหันต์กับโพธิสัตว์ก็คือ เทวะชนิดหนึ่ง เป็นภาวะ 2 ที่จะต้องรู้คู่เคียงกันไป โลกียะกับโลกุตระก็ดี อรหันต์กับโพธิสัตว์ก็ดี

ซึ่งคำว่าเทวะ ภาวะ 2 เป็นเรื่องยิ่งใหญ่มาก สรุปว่า ภาวะ 2 คือ ภาวะที่ต้องเอามาเปรียบเทียบกัน อะไรถูกต้อง อะไรดี อะไรควร เอาเอออันนั้น

อะไรที่ไม่ควรก็อย่าไปยึดมั่นถือมั่นนั้น หรืออย่าไปเป็นอย่างนั้นเลย เอาอันที่ดีเลือกอันที่ดีอันเดียวไว้ การเปรียบเทียบ 2 ในทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้จึงเป็นที่รู้ตั้งแต่เบื้องต้น จนกระทั่งจบสุดเลย

เช่น 2 คำว่า มีกับไม่มี เป็นที่สุดแล้ว สุดท้าย มีกับไม่มี เทวนิยม ไม่รู้จักความไม่มี สุดท้ายเขาก็ไปยืนอยู่ที่ด้านความมี นิรันดร ส่วนพระพุทธเจ้านั้นสุดท้ายมาอยู่ที่ความไม่มี ท่านก็เลยตกลงทำให้เกิดความไม่มีได้ เป็นนิรันดร

จึงเลิกได้แม้แต่อัตภาพหรืออัตตา ก็สามารถสลายไม่ให้มีได้เลย เทวนิยมสลายไม่ได้ ก็ยังมีอยู่นิรันดร แล้วจะมีอยู่อย่างไรก็ไม่รู้รายละเอียดของวิบาก ก็เหมาะไปให้ผู้ยิ่งใหญ่คือเจ้าแห่งจิตวิญญาณ ไปอยู่กับพระเจ้านั้นแหละ พระเจ้าสั่งการทั้งหมด แล้วพระเจ้าอยู่ที่ไหนอยู่อย่างไร ก็บอกว่า ก็พระเจ้านั้นแหละ เป็นสิ่งลึกลับ เป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้ เป็นสิ่งที่ไม่รู้ตัวตน

พระพุทธเจ้าเรียนตัวตน เรียนอัตภาพ เรียนปรมาตมัน หรืออาตมัน จนกระทั่งรู้แจ้งรู้จิต จนเล็กปรมาตมันหรืออาตมันของตนเอง เทวะหรือ 2 ภาวะ รูปร่างนามของตนเอง สลายเป็นดิน น้ำไฟลมไปเลย ดายแล้วไม่ต้องไปอยู่กับพระเจ้า อย่างที่ลัทธิที่เขาไม่รู้ ว่า อัตตา เป็นของตน รู้แต่ว่า อัตตา สุดท้ายจะไปอยู่ในไหนจัดการอย่างไรก็มีพระเจ้าเป็นผู้จัดการ ดายแล้วก็ไปอยู่กับพระเจ้า ก็เลยเลอะกันไปใหญ่ แล้วก็รู้จนกระทั่งทุกวันนี้ ก็อยู่อย่างไม่รู้

แต่ของพระพุทธเจ้านั้นรู้ สิ่งที่มีรู้ สิ่งที่ไม่มีแล้วก็รู้สิ่งที่ไม่มี จึงทำความมีให้ไม่มี สูญเลยจบ ศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาที่มีที่จบ จะไม่จบก็ได้เป็นโพธิสัตว์ อย่างทุกวันนี้ พระอวโลกิเตศวร มีพระปณิธานที่ยิ่งใหญ่ จะช่วยสอนคน รื่นชนสัตว์ จะช่วยสอนคนให้บรรลुพระอรหันต์ไปปรินิพพานเป็นปริโยสานหมดไป จนหมดคนสุดท้ายท่านจึงจะปรินิพพานเป็นปริโยสานเป็นคนสุดท้าย ก็เป็นปณิธานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ จะว่ามันเป็นไปได้ มันก็เป็นไอเดียเป็นความคิดที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ใครจะมีปณิธานนั้นก็เอาสิ อาตมาก็เอาแค่ที่อาตมาเข้าใจ เป็นขนาดพระพุทธเจ้าเป็นผู้ที่สูงสุดแล้วก็พอแล้ว ปรินิพพานเป็นปริโยสานแล้ว อาตมาไม่ต่อแล้วไม่เอา 2 สมัยด้วย เป็นพระพุทธเจ้า 2 สมัยก็ไม่เอา แล้วอาตมาเชื่อมั่นด้วย ถึงขั้นนี้แล้วเชื่อมั่นว่าไม่มีพระพุทธเจ้าองค์ใดที่จะเป็นพระพุทธเจ้า 2 สมัย ไม่มี สมัยเดียวก็เหลือกินแล้ว

อันนี้เป็นเรื่องที่ อาตมารู้ความจริงพวกนี้ ก็พูดสู่กันฟัง ใครฟังก็ได้รับความรู้เพิ่มเติม เข้าใจบ้าง ไม่เข้าใจบ้างก็ไม่เป็นไร ดีไม่ดินนอกจากไม่เข้าใจแล้วหาว่าพูดไม่ได้เรื่อง ไม่เข้าเรื่อง ก็ไม่มีปัญหาอีก เพราะว่า อาตมาเป็นคนไม่มีปัญหาอยู่แล้ว มีแต่ปัญญาอย่างเดียว ใครที่มีปัญหาก็เป็นเรื่องของผู้ที่มีปัญหา

เพราะฉะนั้นใครประกาศอรหันต์ระวังให้ดีเถอะ ไม่ใช่เรื่องสนุกอะไรหรอก ทำเป็นอวด ทำเป็นเล่นไป เป็นอรหันต์แล้ว เขาก็บอกว่าเป็นอรหันต์แล้ว ระวังนะ เดี่ยวหน้าแตก

_ณะ ชะอำ : นมัสการพ่อครูด้วยความเคารพครับ พ่อครูมีความเห็นอย่างไรใน

กรณีที่โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศกได้เชิญไลฟ์โค้ชมาบรรยายในการดำเนินชีวิต และก็เข้าไปดูในเฟสของเขาซึ่งมีแนวคิดในเรื่องของสิทธิเท่าเทียมคนเท่ากันเหมือนกับพวก กลุ่มสามนิ้ว ผมในฐานะผู้ปกครองนักเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก ผมเป็นห่วงนักเรียนครับ กราบขอพระคุณครับ

พ่อครูว่า... ก็รับรู้ความเห็นของคนอื่นบ้าง ไม่ต้องไปยึดมั่นถือมั่น เขามีความคิดเห็น อย่างไม่รู้ก็ต้องดูถูกกัน มีโอกาสให้แสดงให้รู้กัน ก็เกิดความรอบรู้กว้างขวางขึ้น มันก็ไม่แคบ ก็ไม่เป็นไรนี่นา แต่ถ้าคุณต้องการเท่าที่คุณรู้ อันอื่นคุณไม่เอาคุณไม่รู้หรอกก็แล้วไป ลงเนื้อ ขอบลงยา ไม่เป็นปัญหาอะไร

_เกษม เฟื่องกลาง : ผมมั่นใจและศรัทธาอาจารย์?แบ่งครับ

พ่อครูว่า... ก็กลางเนื้อขอบลงยาอีกแหละ คนที่จะรู้จะเข้าใจก็รู้ได้ เพราะแบ่ง ก็ไม่ใช่ คนที่เฟื่องจะมาเรียนรู้ธรรมะ ก็เป็นผู้ที่มีภูมิในระดับโพธิสัตว์คนหนึ่งเหมือนกัน เป็นผู้ที่ไม่ศึกษา ไม่อย่างนั้นจะไม่มีความรู้ปัญญาอย่างที่แสดงออก คนที่ไม่มีความรู้ปัญญารับรู้อย่างที่ สู่แดนธรรม แสดงออกมา ที่จริง ช่วยอาตมาได้มาก บางทีประเด็นบางอย่างอาตมายังไม่มีไหวพริบพอ เขาก็มีไหวพริบถึงแล้ว ยิ่งพระบาลี ก็ไม่ได้เรียนมา อาตมาแม่ไปบวชก็ไม่ได้สอน เขาก็ได้รู้ อย่างที่อาจารย์สอนมา ก็เป็นองค์ประกอบ เราก็ได้เทียบเคียงของผู้รู้อื่นกับผู้ที่เรารู้ก็อธิบาย เป็น 2 อย่าง พูดให้ฟังก็ฟัง อย่างไหน ที่มันควรจะเอา เราก็เลือกเอา เป็นธรรมดาที่ อย่างไหน ที่เราไม่เห็นก็ไม่เข้าท่าก็เป็น อธรรมวาที เป็นต้น มันก็มี 2 อย่างให้เราเลือกทั้งนั้นในโลก ก็ เห็นดีเห็นงามอย่างไรก็แล้วแต่

คนในโลกนี้จะมี 2 พวก พวกที่เป็นเทวนิยมก็เลือกเอาเทวนิยม แม้แต่ในชาวพุทธเอง อเทวนิยม อยากได้โลกุตระ แต่เอาไม่ได้หรอกก็ได้แต่โลกียะ ได้เทวนิยม ก็รีๆขวางๆ อยู่ใน วงการศาสนาพุทธ อาตมาก็ต้องตำหนิ ต้องบริภาษ ต้องว่า เพราะวามาริๆขวางๆ มาทำอะไร และทะเลาะเกะกะอยู่ในศาสนาพุทธมันไม่เข้าท่า ก็ต้องวิจัยวิจารณ์ไปเป็นธรรมดา

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน พ่อครูคุยกับเทวดาเพื่อสอนคนให้พ้นสุขพ้นทุกข์อย่างไร

_เด็กบ้านราชฯถามมา...คำว่า หลวงปู่คุยกับเทวดาคืออะไรครับ

พ่อครูว่า... เอ้าดี อธิบายสู่ฟัง คำว่า คุยกับเทวดา ไม่ใช่ภาษาของอาตมาพูด ถ้าเป็น ภาษาของพระพุทธเจ้าท่านตรัสของท่าน ซึ่งอาตมาก็มี อย่างเดียวกันกับของพระพุทธเจ้า นั้นแหละ มันคือภูมิรู้ ภูมิรู้ของเราเอง พระพุทธเจ้าท่านศึกษามามีภูมิรู้ของท่านอยู่ในสัญญา อยู่ในธนาการความจำ ที่ท่านมีมา เยอะ

ธนาการความจำ โลกุตระธรรมก็ดี โลกียธรรมก็ดี เยอะ เพราะฉะนั้นเวลามาเปิดเผยมาสอนมาอธิบาย มันจะเอามาทั้งหมด โครม มาทั้งหมดเลยมันไม่ได้ มันก็ต้องค่อยๆทยอยออกมา เอาออกมา ดีไม่ดีมันมีมากก็ต้องเอามาจัดระเบียบ ลำดับ ก่อนหลัง อะไรต่าง ๆ นานา

เพราะฉะนั้นคำว่า คุยกับเทวดา ก็เท่ากับว่า เราเอาความจำ ที่เป็นความรู้ความจริงสังขารธรรมที่เรา มี พระพุทธเจ้าท่านมีของท่านเท่าไร ท่านเป็นเจ้าของ ท่านเป็นธรรมสามี อาตมาก็มีธรรมะของอาตมาเท่าที่มี ยิ่งเกิดมาในยุคนี้ไม่มีพระพุทธเจ้า ไม่มีไก่ตัวพี ไม่มีสัตว์นรกที่เป็นพี ยิ่งกว่าอาตมา

อาตมาถึงผู้ที่ต้องเอาของตัวเองออกมาทั้งหมด ก็จึง ค่อยๆคุยกันกับเทวดา ค่อยๆคุยกันกับธรรมะของเรา อะไรควรจะออกมาก่อน อะไรควรจะออกมาทีหลัง ตอนนี้ถึงคราวที่ออกมาได้หรือยัง เอาออกมาพูดได้หรือยัง มีลำดับที่ควรหรือยัง ผู้ที่จะรับธรรมะในระดับนี้ขั้นนี้มันสมควรหรือยัง ก็คุยกันกับเทวดา คุยกันกับความรู้ของเรา ที่เรามี ก็เท่ากับเรามาตรวจสอบ มาเลือกเฟ้น

เหมือนสำนวนหนึ่งที่พระพุทธเจ้าท่านใช้ว่า พอตื่นเช้า ท่านก็ระลึกถึงว่าวันนี้ควรจะไปโปรดใคร ก็เหมือนกับเทวดาไปสอนเขา ควรจะไปโปรดใครก็เรียงลำดับ ทำตามสมควร อย่างนี้เป็นต้น

พระพุทธเจ้าท่านจะไปโปรดใคร ของท่านเป็นผู้ที่มีอนาคตังสญาณ มีญาณหยั่งรู้อะไรที่ลึกซึ้งมากมายว่า ถ้าไปโปรดผู้ไหนขณะนี้เหมาะสม แล้วจะเป็นประโยชน์ เป็นหัวหน้าหมู่ หัวหน้าคณะ หรือเป็นผู้ที่จะโปรดแล้วจะมีผลมีประโยชน์ ได้อะไรที่เป็นกอบเป็นกำ เหมาะสมเหมาะสม ไม่ใช่เป็นเบี้ยหัวแตกเลอะเทอะ ท่านมีภูมิธรรมละเอียดลออสูงส่งยิ่งกว่าอาตมา

อาตมาก็ได้แต่สอนกลางๆไป บางที เด็กๆก็รับไม่ค่อยไหว บางทีผู้ใหญ่ก็ดี ว่า เออ สูงส่ง ผู้ที่มีภูมิปัญญาสูง แล้วอาตมาก็ต้องอธิบายธรรมะ ที่สูงและละเอียดไปเรื่อยๆ จึงบรรยายธรรมะมากกว่า 50 ปีแล้ว ผู้ที่รับจากอาตมาก็ช่วยบรรยายตามขั้นตอนมาอยู่แล้ว

อาตมาจึงต้องทำฐานที่มั่นสูงขึ้นไปที่ยังไม่มีใครพูดได้ ไม่มีใครเอามาอธิบาย ก็อธิบายเอาไว้อย่างมากมาย ไกลจะตาย ก็รับเอาออกมาสาธยาย ทำให้เข้าใจเอาไว้อย่างมีอีกเยอะที่เขาอธิบายธรรมะของพระพุทธเจ้าอย่างผิดๆ

อาตมาจึงต้องเก็บเอามาแก้ เอามาบอกใหม่ให้มันชัดเจน ถ้าอย่างนั้นมันผิดนะ อย่างนี้ถูกเป็นอย่างนี้ ต้องเอามาแก้ เอามาย้ำ ยืนยัน ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่ออาตมาไม่มีสิทธิ์ที่จะบังคับคนหรือ แต่อาตมาจริงใจและมีสิทธิ์ที่จะพูดความจริง พูดในกาลเวลาที่สมควร ต้องทำ

เพราะในชีวิตสัตว์โลกไม่มีอะไรจะดีเท่ากับธรรมะ โดยเฉพาะธรรมะที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นโลกุตระ สดุดีแล้ว ถ้าได้ฟังแล้วก็จะทำให้ตนเองเป็นคนดี

1. อย่างที่เทวะโลกียะเขา รู้ เป็นคนดีในโลกตามสมมติสัจจะ

2. อันนี้สิ่งยิ่งใหญ่ จะต้องรู้โลกุตระธรรมหรือความรู้ของพระพุทธเจ้าตรัสรู้ว่า คุณจะต้องรู้ว่าเกิดมาจิตวิญญาณของคุณนี้

1. คุณต้องทำให้ดี ดีถาวรและไม่หันช่วยเกิดตลอดกาล มีหลักประกันจะเกิดอีกก็ชาติคุณก็ไม่ทำชั่ว สัพพปาปสอกรณัง(ไม่ทำบาปทั้งปวง) กุสลสุปปกัลลังสัมปทา(ทำกุศลให้ถึงพร้อม) สจิตตปริโยทปนัง(ชำระจิตของตนให้ผ่องแผ้วจากกิเลส) จิตสะอาตบวิสุทธิถาวร แน่นอนเที่ยงแท้ ให้เป็นหลักประกันของศาสนาพุทธ ที่จะทำดียังไม่มีการทำชั่วอีก จะเกิดอีกก็ชาติก็ชาติต่อไปก็ไม่ใช่ไร

เพราะฉะนั้นเป็นคนที่มีหลักประกันอยู่ในโลกนี้

2. รู้จักจิตนิยาม รู้จักอรรถภาพ ความเป็นอนัตตา ว่ามันเป็นเหตุปัจจัยที่ปรุงแต่งกันอยู่เท่านั้น จริงๆ มันเป็นอนัตตาไม่ใช่อัตตามันไม่ใช่ตัวจริง จริงๆหรอก มันก็อยู่ในภาวะที่คุณเข้าใจได้ ผู้ที่มีปัญญาเข้าใจได้เป็นพระอรหันต์แล้วเป็นโพธิสัตว์จะชัดเจนเลย อยู่ไปก็ได้ เป็นอมตะบุคคล ทำประโยชน์ต่อไป

1. ไม่ทำชั่วไม่ทำบาปแล้ว เด็ดขาด มีหลักประกันอยู่แล้ว
2. ก็สอนให้คนติดตามโลกียะเขาสอน ดีที่สุดด้วยรู้จักดีที่ชัดเจน แล้วดีได้โดยเที่ยงแท้ ไม่มีตกต่ำอีกเป็นธรรมดา อภิปรินามธัมมมัง นิยตะ เทียงแท้มีแต่จะไปสู่ที่สูงที่สุดเป็นต้น

3. สลายอรรถภาพได้เลยเป็น 0 ไปเลย คุณยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ยังไม่สลายอรรถา สุนฺยเป็นดินน้ำไฟลม คุณก็ทำหน้าที่สืบทอดพระศาสนา หรือว่า สอน สิ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ทุกพระองค์ สถาปนา เอาความรู้อันนี้ให้แก่มนุษย์เอาไว้ อย่าให้สูญสิ้นไป เพราะว่าเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์เกิดมาแล้วสุดท้าย ชาติสุดท้ายของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ศึกษาความรู้มาทุกอย่างในโลกทั้งหมด เรียกว่า เป็น Doctor Post Doctor ทุกประเภท แต่แล้วไม่เอาสักอย่าง มาเอาธรรมะที่จะต้องรู้จักจิตนิยาม รู้จักบุคคล รู้จักอรรถภาพ รู้จักอรรถา แล้วสอนให้หมด ทำอนัตตาให้แก่ตัวเองก็ได้นิพพานเป็นปริโยสานให้ได้

1. เพราะมีโลกุตระที่เป็นหลักประกัน เป็นคนดีไม่ทำชั่วอีกเลย มีหลักประกันไม่ทำชั่วอีกเลย เกิดก็ชาติก็ไม่ทำชั่วอีกเลย มีแต่ทำดี

2. รู้จักสังขธรรมมีจิตนิยามสลายได้เป็นศูนย์ จะอยู่ก็อยู่ได้มีหลักประกันอย่างนี้ด้วย แล้วก็สอนให้พ้นทุกข์พ้นสุขด้วย

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน คนมีศีล ไม่ครบไม่สมบูรณ์ เป็นอาริยะบุคคลได้หรือเปล่า

_1614 : คนมีศีล ไม่ครบ ไม่สมบูรณ์ จะเป็นพระอาริยะบุคคล ได้ หรือเปล่า

พ่อครูว่า... ไม่ได้! ศีลไม่สมบูรณ์เป็นไม่ได้ เพราะฉะนั้น คนไม่เรียนศีลอย่างเป็นขั้น ตอน เพราะฉะนั้นศีลข้อที่ 1 2 3

ศีลข้อที่ 1 เรื่องของสัตว์คุณก็ไม่บริสุทธิ์ไม่สะอาดพอ ข้อที่ 2 เรื่องทุจจริต กับข้าวของ กับพืช มันไม่เหมือนกันนะ สัตว์มันจะต้องระมัดระวังเรื่องเมตตา กรุณา มุทิตาเกื้อกูลกัน ส่วนข้าวของนี่อย่าทุจจริต พืชก็อย่าทุจจริต มันไม่มีบาปไม่มีเวรแก่กันและกัน พืชก็ตาม ดินน้ำไฟลม ก็ตาม เพชรนิลจินดาก็ตาม มันเป็นข้าวของเป็นวัตถุ อย่าไปทุจจริต อย่าไปแย่งชิง อย่าไปขโมย อย่าไปเอาของเขาที่ไม่ใช่ของเราอะไรต่าง ๆ นานา

ส่วนข้อที่ 3 ศีลข้อที่ 3 เป็นรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ศีลข้อที่ 3 มหาบัวไม่รู้เรื่องเลย แม้แต่เรื่องข้อ 1 ก็เถอะ ก็กินสัตว์อยู่นั้นแหละ ไม่รู้เรื่องเลย

ข้อที่ 2 ข้าวของพืชพันธุ์ธัญญาหารก็ไม่รู้ แล้วอาศัยข้าวของ วัตถุ พืชพันธุ์ธัญญาหารเป็นตัวประกัน สร้างฐานะให้แก่ตัวเอง เเด่นโด่ง วัตถุ ข้าวของ พืชพันธุ์ธัญญาหารไม่รู้ อีโหนอีเหนงเท่าไร แต่ไปใช้วัตถุข้าวของ สร้างฐานะให้แก่ตนเอง ให้ตนเองเด่นโด่ง

เพราะฉะนั้นเกิดมาในโลก เมื่อไม่รู้เรื่องสัตว์ ไม่รู้เรื่องข้าวของ เรื่องวัตถุอะไรก็ไม่รู้เรื่อง เรื่องรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสก็รู้เรื่อง ดิดเสพ กินหมากพลู ดิด รูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสเต็มๆเลย

ขอภัยอาตมายกตัวอย่างมหาบัว มันเป็นเรื่องที่คนเป็นจริงๆ บอกได้ว่าตัวอย่างของคนจริงนี้มันยิ่งกว่าอ่านหนังสือพันเล่ม อาตมาก็พูดไม่ได้ไปเกลียดไปชัง แต่สงสารด้วย แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร

__มน ใจปณม · รายการมองโลกมองธรรม ตอนส่องวิถีการตะที่จะเอาชนะโควิด คุณ
ชัชปาล วีรวันชัย เป็นแขกรับเชิญที่พูดได้ดีมาก มีความรู้ในวิถีวัฒนธรรมของตัวเองจริง และไม่
พูดถึงผู้อื่นแรงเกินไป รายการวันนี้ดีมากเจ้า

อาตมา งานของอาตมา คือ งานพูด งานสาธยาย งานเขียน ให้คนได้รับรู้แล้วเอาไป
ลดกิเลสตัวเองได้ นี่คือศิลปิน ที่พูดนี้ไม่ได้ยกย่องตนเองนะ พระพุทธเจ้าเป็นสุดยอดศิลปิน

เรียนรู้ได้จากพระพุทธเจ้าแล้วเอาไปลดกิเลสได้ จนหมดกิเลสเลย สดุดีศิลปิน
อาตมาก็เป็นลูกพระพุทธเจ้าทำให้คนมาลดกิเลสได้ด้วยบ้าง แล้วก็หมดกิเลสเป็นพระอรหันต์
ตามไปบ้างก็มีอยู่แล้ว

นี่คือคำว่า ศิลปะ ที่พูดพาดพิงถึงศิลปิน ก็ขยายความให้ชัดเจนลึกซึ้งขึ้นไป ไม่อย่าง
นั้นมันเปราะไปหมดเลย อย่างเทวนิยมอย่างโลกเขาทั้งหลายแหล่ เปราะไปทั้งนั้นอะไรก็ไม่รู้
เขาเรียกว่าศิลปะ

ก็นิยามให้ชัดเจนว่า ศิลปะคือ คนที่มีราคะสัมผัสแล้วลดราคะ คนที่มีโทสะสัมผัสแล้ว
ลดโทสะ คนที่มีโมหะสัมผัสแล้วลดโมหะ นี่คือนิยาม นิยามง่ายๆไม่ยากอะไรหรอก แต่เข้าใจ
ยากทำยากด้วย และรู้ยาก เขาไม่รู้ นอกจากพระพุทธเจ้า

สู่แดนธรรม... ถ้าอย่างนั้นทฤษฎีศิลปะที่เขียนกันอยู่นานไม่ต้องซื้อมาอ่านใช้ไหม
ครับ ผม

พ่อครูว่า... จะต้องสร้างอัตลักษณ์ของตนเอง ยังมีอัตตามากขึ้น จะต้องเป็นเจ้าของ
เจ้าของอะไร วินเซนต์ แวนโก๊ะ เจ้าของมี ที่ ของเขา คือเทคนิค ฝีแปรงของเขาเป็นอิมเพรส
ชันเป็นแบบใหม่ ยังไม่เคยมีใครทำ ก็หลงเท่านี้ติดแค่นี้ แล้วก็ลอกเลียนกัน ไม่ลอกเลียนกันก็
เป็นอิทธิพล พาให้เป็น สร้างอัตลักษณ์ของตนเอง ตนเองก็ได้ชื่อว่าเป็นศิลปินที่เป็นเจ้าของ
เทคนิค เป็นเจ้าของ ที่ เส้นสายที่แปรงวิธีการของตนเอง

คนที่ศึกษาแล้วมาเรียนศิลปะ อย่างอาตมาสอน จะเข้าใจว่า เราเคยสกปรกเลอะเทอะ
พากันบ่นอโหม่ไม่ได้เรื่องมานานแล้ว

(Insert) ภาพ ดอกทานตะวันของวินเซนต์แวนโก๊ะ จะว่าถ้าจะให้เป็นโลกุตระก็คือ ดู
ความไม่เที่ยงมันเหี่ยวมันสลายไปนั่นเอง แต่คนเขาก็ไปติดที่ฝีแปรง คนนี้เขียนมาเท่าไร
รก็ขายได้ราคาแพงหมด ก็ถือว่าฝีแปรงคนนี่จึงเป็นของแท้ คนลอกเลียนมาไม่ใช่ของจริง ก็
เท่านั้นเองหลงตัวติดบุคคล

สื่อธรรมะพ่อครู ตอน คำว่าอารียะกับอริยะ แตกต่างกันอย่างไรร

—ด.ญ.ใสกลางเพ็ญ(น้ำมนต์)...คำว่า อารียะกับอริยะ แตกต่างกันอย่างไรร

พ่อครูว่า... อารียะ กับ อริยะ แตกต่างกันคือ อริยะหมายถึงคนที่ ปฏิบัติแบบนิ่ง ซึ่งไป
นั่งหลับตาปฏิบัติ ไปปฏิบัติแบบโบราณ แบบภาษาพาดิออกไป แต่ก่อนคำว่าอารียะ
พระพุทธเจ้าพาปฏิบัติแบบถูกต้อง แต่มาถึงยุคนี้มันผิด หลวงปู่เลยเอาคำว่า อารียะ ที่เป็นคำ
เดียวกันนั้นแหละแต่มันต่างกันที่สระอา กับ สระอะ ให้มันเป็นภาษาพยานุชนะที่ต่างกัน เพื่อมา
ยืนยันว่า

ผู้ที่ปฏิบัติธรรมแล้ว บรรลุธรรม ลดกิเลสได้จริง ถูกต้อง เพราะทุกวันนี้ อริยะ มัน
เพี้ยนมันผิดไปแล้วใช้ไม่ได้ ทุกวันนี้ เรียกคนอริยะ คือ คน0บรรลุธรรมชนิดผิดไปแล้ว หลวง
ปู่เลยเอาคำว่าอารียะมา ให้เป็นคำที่เรียกใหม่ คนก็ท้วงว่าพูดเอาเอง

อารียะคือของใหม่ มาจากคำว่าพระศรีอารียเมตไตรย นี่ไง อารียะ เป็นของใหม่ ศาสนา
ก่อนมีพระพุทธเจ้าองค์ก่อนนี้เข้าใจ อริยะ อย่างนั้น คนที่เสื่อมไปจากของพระพุทธเจ้า
อาตมาก็นำมาใหม่ อาตมาเปิดศักราชของพระศรีอารียเมตไตรย จึงนำคำว่า อารียะ มาเรียก
คุณสมบัติหรือคุณวิเศษที่พระพุทธเจ้าท่านสอน

สู่แดนธรรม... พ่อท่านไม่ได้เจตนาทำลายความหมายคำว่า อริยะ

พ่อครูว่า... เขาเสื่อมไปเอง หากจะใช้คำว่าอริยะเขาก็จะเข้าใจอะไรอย่างนั้น แต่เราใช้คำใหม่ มันไม่ใหม่ทีเดียว แต่มันเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เรายืนยันว่าเป็นพระศรีอารียะ เป็นพระพุทธเจ้าองค์ใหม่ อาตมาเปิดศักราชของพระพุทธเจ้าองค์ใหม่ให้ จึงใช้คำว่า อริยะของพระศรีอารียะมาใช้

สู่แดนธรรม... คนใช้คำว่าอริยะคือคนหมกมุ่นอยู่กับตัวเองมาก ดับความรู้สึก ดับดั่งอยู่กับตัวเองยิ่งได้รับความนับถือ

พ่อครูว่า... นามนต์ ฟังแล้วจะเข้าใจอย่างไร แยกได้ไหม พูดไปแล้วชักยาว

สู่แดนธรรม... ถ้าอริยะ คือ มีอารียะ มีผู้อื่นรับรู้ด้วย มีอารียะต่อเขา แต่ถ้าอริยะ ไม่มีผู้อื่นรับรู้กับเขาด้วย

พ่อครูว่า... เป็นอริด้วย เอาอันนี้ก็ได้อีก ไม่ต้องไปติดในพยัญชนะมาก นามนต์รู้เรื่องไหม?... รู้เรื่องแล้วใช้ได้

สื่อธรรมะพ่อครู ตอน ความสุขคือความโง่

พ่อครูว่า... ทีนี้ เข้ามาสู่ความสุข นิยามความสุขคืออะไร? “ความสุขคือความ สุขอยู่ผู้นั้นก็คือคนโง่ สุขมันมีคู่คือความทุกข์แยกไม่ออกเหมือนกระดาษแผ่นเดียวมีสองหน้า หน้าหนึ่งเป็นความสุขหน้าหนึ่งเป็นความทุกข์ หลอกเรา หลอกไปหลอกมา เดียวเอาหน้าความสุขมาหลอกให้เราดู เดียวหน้าจริงก็มาให้เราดูเป็นความทุกข์ มันก็กลับไปเป็นความสุขอีก หลอกกันไปหลอกกันมาสลับกันไปอย่างนี้ คนที่อวิชชา คนที่ไม่รู้ก็จะหลงความทุกข์เป็นความสุข”

พระพุทธเจ้าตรัสรู้เรื่องความสุขความทุกข์ สรุปลอย เลิกสุขเลิกทุกข์ไปเลย ไม่มีสุขไม่มีทุกข์เรียกว่า อทุกขมสุข กลางๆ ทีนี้คำว่า จิตกลางๆ ไม่สุขไม่ทุกข์นี้ ไม่ใช่เรื่องเดา ไม่ใช่เรื่องพูดเล่นๆ ง่ายๆ ว่าจิตว่างๆ จิตว่าง ว่างจากสุข ว่างจากทุกข์

จิตของผู้บรรลุนั้นไม่มีสุขไม่มีทุกข์คือจิตอุเบกขา อุเบกขา แตกต่าง จากคำว่าไม่สุขไม่ทุกข์ เขาเอามาเรียกแทนกันว่า จิตอุเบกขาคือจิตไม่สุขไม่ทุกข์

อุเบกขาไม่ใช่จิตไม่สุขไม่ทุกข์ จิตอุเบกขา อุเบกขา แปลว่า จิตบริสุทธิ์

อุเบกขาแปลว่าความบริสุทธิ์จากกิเลส ปริสฺสฺสฺสฺส ปรีโยทาตา มุทุ กัมมัณฺญา ปภัสสรา นี้เป็นองค์ธรรม 5 ของอุเบกขา

จิตบริสุทธิ์จากกิเลสก็ต้องเรียนรู้กิเลส กิเลสนั้นแหละมันพาให้สุขมันพาให้ทุกข์ มันไม่รู้ความสุขไม่รู้ความทุกข์ สุขทุกข์เป็นผีหลอก

สุขทุกข์เป็นผี ผีทั้งสุขผีทั้งทุกข์ แต่ผีทุกข์ คุณกลัวมันคุณไม่อย่าได้มัน แต่ผีสุขคุณไม่กลัวมัน รังหาด้วย มันก็หลอกคุณโดยที่คุณไม่รู้ตัว งามภายในความสุข หลงสุขอยู่

ฉะนั้นผู้ที่หลงสุข ยังเสพสุข ยังมีสุขอยู่ คือผู้ยังโง่

ฉะนั้นผู้ที่เป็นสุขนิยม คือผู้ที่เอาแต่สุข โดยเฉพาะไปหลงว่า เจ้าของความสุขคือพระเจ้า ผู้อยากได้ความสุขก็อ้อนวอนพระเจ้าจะประทานให้ นั่นคือผู้ไม่รู้ คือผู้โง่อยู่ นี่เป็นภาษาวิชาการ ไม่ใช่ไปด่าพระเจ้าหรือไปด่าคนนั้นคนนี้จะไรหรือ ผู้ที่ยังไม่รู้คือคนโง่คนอวิชชา

ไม่รู้ว่าจะสุขไม่รู้ว่าจะทุกข์ มันเกิดจากจิต รายละเอียดของจิต ที่ท่านแยกกว่าเป็นเวทนา

เวทนาคือความรู้สึก ถ้าความรู้สึกนี้มันยังมีกิเลสข้ามาร่วม แล้วคุณก็ไปเล่นกับกิเลส กิเลสก็มาผสมปรุงแต่งกับจิตของคุณ มันปรุงแต่งแล้วมันก็ไม่เที่ยง ปรุงแต่งแล้วได้ตั้งใจก็เรียกว่าสุข ปรุงแต่งแล้วไม่ได้ตั้งใจก็เรียกว่าทุกข์

ดีไม่ดีไม่ชอบใจ ก็ผลัดกันเลย ชั่วกันเลย มันก็มีอยู่แค่นั้น

อารมณ์ที่แปรปรวน อารมณ์ที่เอาอะไรที่ กิระดังได้ยินมา เรียกเต็มๆว่า กิเลส

คนทั้งหลายก็บอกว่า อย่างนี้น่าได้น่ามีน่าเป็น ถ้าได้แล้วสุข ถ้าไม่ได้แล้วทุกข์ ก็ไปหลงเชื่อตามที่เขาวาว่ามา กิระดังได้ยินมา กิระกับเอสะ คือกิเลส คำว่า เอสะคือดังนี้ กิระดังที่เขาวาว่ามา อะไรก็ว่ามาอย่างนี้เล่าลือกันมาสืบต่อกันมาไม่รู้กี่ชาติกี่ล้านปี

มันเป็นสิ่งที่ไปยึดถือ ก็ขยายไปเรื่อยๆ บรรยายให้ดูเข้าใจที่ไปเรื่อยๆก็ยิ่งหลงไปเรื่อย จาก กิระเป็นกิระติ เป็นเกียรติยศเป็นโลกีย์ บานทะโรโห้ไปเรื่อยๆ ก็ยิ่งหนาซับซ้อนไปเรื่อยๆ ก็ยิ่งโง่หนักเข้าไปเรื่อย

สุข พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า คนยังโง่อยู่ ก็ยิ่งหลงความสุขความทุกข์ เป็นภาวะ 2 ของอารมณ์ ก็มาเรียนรู้อารมณ์ 2 ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง (เทว ธมฺมา ทวเณ เวทนาย เอกสโมสธนา ภวนติ ฯ) ล.10 ข.60

อารมณ์จริงกับอารมณ์ อารมณ์เก๊ก็คือความสุขความทุกข์ อารมณ์จริงก็คือความรู้สึก เมื่อตาเห็นรูป รูปอันนี้เป็นอย่างนี้ อันนี้เป็นลูกกลม อันนี้ไม่กลม อันนี้ลูกยาว อันนี้รูปแดงๆ อันนี้รูปเขียวๆ ก็รู้ความจริงตามความเป็นจริง ก็เป็น 1

ถ้าเป็น 2 ขึ้นมาก็สวย ไม่สวย น่าได้ไม่น่าได้ น่ากินไม่น่ากิน น่าอยากไม่น่าอยาก ก็เป็นกิเลสผสม ผสม ปนไปเรื่อย

ผู้ที่รู้ความจริงใน 2 รู้ความจริงตามความเป็นจริงคือมันเป็น 1 ไม่มีต้องมี 2 มาปรุงแต่งปรุงโฉมขึ้นมาก็จบ รู้ความจริงตามความเป็นจริงก็จบ

คนนี้ดำคนนี้ขาว คนนี้หน้าเหลี่ยมคนนี้หน้าแหลมคนนี้หน้ากลม คนนี้หน้าเขายกย่องว่าสวย คนนี้หน้าเขายกย่องว่าไม่สวย ก็เข้าใจความจริง

สู่แดนธรรม... จริงๆแล้วสุข ในอีกชั้นหนึ่ง ที่พวกเราควรมี ที่พ่อท่านเคยบอกว่า เป็นสุขที่หลีกเลี่ยงจากการปรุงแต่ง เป็นวุปัสโมสุข เป็นสุขที่ไม่ได้มีโทษภัย ควรทำได้อย่างไรครับ

พ่อครูว่า... ก็อย่างที่เรียนรู้เวทนา รู้ความจริงตามความจริงเป็นเวทนาเดียว รู้ความจริงตามความเป็นจริงหนึ่งเดียว ก็จบได้

เพราะฉะนั้นที่พูด “**อทุกขมสุข ไม่ใช่อุเบกขา**”

อุเบกขาเป็นจิตสะอาดจากกิเลสโง่ มันโง่สุขมันโง่ทุกข์

คำว่าไม่สุขไม่ทุกข์ ก็หมายความว่า คุณก็ยังมีภาวะของสุขของทุกข์อยู่

ทีนี้ เมื่อภาวะของสุขของทุกข์อยู่คือยังไม่เลิกไปเลย คุณทำให้ไม่มีสุขก็ไม่มีทุกข์ก็ไม่เลิกไปเลยเท่ากับคุณทำให้จิตมีปัญหา แล้วไอ้ตัวที่โง่คือตัวกิเลสทำให้กิเลสสลายออกไปจากจิตหมดเลย ให้มีความเป็นกิเลส แม้แต่กิเลสไปติดความไม่สุขไม่ทุกข์ก็ไม่มี จึงเป็นจิตสะอาด ปริสฺสฺหา ปรีโยทาตา มฺหุ กัมมัญญา ปภัสสรา

เกินกว่าจะฟังแล้วเข้าไปถึงรายละเอียดของสภาวะคำเหล่านี้ได้ง่าย ยาก

สู่แดนธรรม... อทุกขมสุข ต่างจากอุเบกขาตรงที่ว่า อทุกขมสุข มันวนเวียน